

Locsoló váró Mátyás Adél verse (8 éves)

Gyertek fiúk, gyertek ám!

Csoki tojás, minden vár!

Marci, Robi, Danika,

Gyertek ám a buliba!

Kölnit, szódát hozzatok,

kutyákat is locsoltok?

Lám! Ti még virágot is hoztatok?

De kedves gyerekek vagytok!

Én is hozok még valamit,

Gyertek közelebb, megmondom, hogy mit.

Két puszit az arcotokra,

meg egy ölelést a karotokba.

Itt a tavasz, megy a tél! Mátyás Adél verse (8 éves)

Itt a tavasz, megy a tél, gólya Úrfi visszatért!
Kicsi tücsök hegedész, béka király heverész.

Gólya bácsi, ha meglátja, béka lesz a vacsorája.
Sok-sok ember figyel rája, mindjárt csoda tárul az arcára.

Fagyi szezon eljött végre, tíz gombóccal eszem én,
mint az arany annyit ér, micsoda nagy lelemény!

Méhecskék is visszajöttek, zümmögik a jó időt,
Fán és bokron virág nyílik, elűzik a télidőt.

Lekerül a bundakabát, téli csizma, sapka, sál,
Tavasz illat árad be a kis házunk ablakán.

Farsang Bolváriné Molnár Ildikó verse

Farsang van és mulatunk.

Táncolunk és vigadunk.

Fánkokat is dagasztunk,
Hozzá lekvárt habzsolunk.

Maszkokat kifaragunk.

Jelmezt húzunk, nevetünk.

A bálba így elsietünk.

Szendvicseket ehetünk.

Tombolákat vehetünk.

Torta, bor és díj hegyek.

Így búcsúztatjuk a telet.

Szösszenet Varga-Kőszegi Roxána verse

Pontosan nem tudni, hogy jött létre a földi élet,
de meg kell becsülni ezt az ékességet.

Csoda vesz körül, akár hova tévedsz,
a művészet csodáihoz bármikor vissza térhetsz.

Az alkotás öröme bárkinek megadatik,
egészen alkonyattól-pirkadatig.

Dicsőítsük a Magyar Költészet Napját,
Ünnepeljük versekkel, eme jeles nap kapcsán.

Hunok kora Varga Krisztián József verse

Éljen a magyar nemzet,
Adjon Isten új célt s rendet!
Rendíthetetlen lélek voltunk vala,
Mára elfeledtük mi Isten hívó szava.
Nézz mélyen magadba Ó hunok sarja,
Mivé lett hazánk rendíthetetlen magyarja.
Megtörni próbálnak minket az évek,
A nehéz idők eljöttek, érzed?
Így vagy úgy, de eljő közülünk valaki,
Ki e népet ismét nagyvá emeli!
Szívünkben a szikra az, ki a magyarok istene,
Hozzon igazságot Turulmadár hátán,
s újra felgyullad a láng, ősi magyarság!

Tavaszcímő Szakál Ildikó verse

Hosszú téli esték, fagyos reggelek
jégvirágos ablakok, fázós emberek
Várunk már, jöjj hát csodás tavasz
ne legyél ily, nagyon ravasz!

Hozd el a napsütést, s annak melegét,
bontsd ki a fáknak, zöldellő levelét!
Illatozzanak a virágok amerre járunk
Illatfelhő öleljen, amire most vágyunk.

Jöjj hát tavasz, jöjj hát napsütés,
szóljon a sok madárfütyülés....
Öleljen át mindenkit a nap melege
S, az életet adó: Emberi Szeretet!!!

Mondd Szakál Ildikó verse

Mondd, hogy így lesz mindig,
mondd, hogy nem lesz vége.
hisz oly szép a napsugár,
s vele az Élet.

Mondd, hogy maradni fogsz,
s fogod majd a kezem,
Bárhogy múlnak is a napok
Te már itt maradsz velem.

Mondd, hogy együtt evezünk,
hisz egy ladikba szálltunk,
Az Élet zavaros vizén
egy lélekké váltunk.

Mondd, hogy jó lesz minden,
s átölelsz ha néha fáj,
s együtt sodródunk tovább
Az Élet viharán.

Kérges a tenyerem Györök János verse

Gyönyörű ez az élet.
Akkor is ha összetöri a szívem.
Kérges lett a kétkezem már.
Mégsem nyílik panaszra a szám.
Csak legyen boldog a család.

Pénzért szeretetet venni nem lehet.
Azt ki kell érdekelni ám.
A szeretet olyan, mint a gyertyaláng.
Vigyázni kell reá.
Így lesz boldog a család
hosszú éveken át.

Áprilisi virágzásban.. Mátyásné László Veronika verse

Áprilisi virágzásban, szeszélyes még az idő.
Egyszer nap süt, máskor esik, hűvös még az áldott eső.
Felébredt már a természet rideg, téli álmából,
Kis falunknak kedves népe, legyen vidám - e látványtól!

Gyógyuljon meg minden lélek, kinek zavaros most a világ,
lássuk meg a szép dolgokat s érezzük a boldogság illatát.

Senkinek se szegje kedvét most ez az állapot,
fogunk mi még Falunapon koccintani - egyet, kettőt...vagy
hatot.

Visszatér minden majd a régi kerékvágásba,
addig is kérek mindenkit,
Vigyázzunk Egymásra!

Tavaszkérés Vajdáné Szüts Mária verse

Helló tavasz, már nagyon vártunk,
Gyógyítsd meg ezt a beteg világot.
Gondtalanul élvezhessük a friss levegőt,
A virágokat, a zöldelő mezőt.

Boldogan nézhessük a csipkés felhőket,
A bolondozó, ugráló gyerkőcöket.
Örülünk a munkánknak,
Az óvodáknak, iskoláknak,
S a reményt adó oltásoknak.

Jön a vihar... Buzay Zoltán verse

Jön a vihar, fú a szél
Kapaszkodj kis gyökér
Erősen tarts meg engem
Maradjon egyenes a törzsem
Nem szeretnék jobbra- balra dőlni
Inkább egyből kitörni
Ha te megtartasz erősen
Több jó fa marad az erdőben.
Kidőlt mellőlem egyik-másik
Sok ember már nem fázik
Melegszenek a törzsétől
De nekem nem szednek a rőzsémből
Egy öreg fa arra kér
Maradj velem kis gyökér
Te éltetsz s lombom dúsítod
Derekamat keményre fásítod
Kemény viharnak kell annak lenni
Hogy ne legyen belőlem semmi
Csak egy korhadt szú ette rom
Hát én ezt nem akarom
Tehát kapaszkodj kis gyökér
Sok ember arra kér
Ne feledd ki tartotta egyenesen törzsed
Kicsi gyökér köszönöm ezt néked.

Magyar vagyok Buzay Zoltán verse

Ne temesd még a magyart
Inkább húzd ki az agyart
Ami eddig belemart
Hitszegés, álnokság
irigység és hazugság
Ebbe rokkan(t) bele az ország
Ha nem bánt senki se
Béke legyen a szívedbe
Ha jogtalanul bántanak
Mondd meg annak a gaznak
Magyar vagyok! S tartsanak igaznak
Akkor tudunk becsülni másokat
Ha becsüljük önmagunkat
Jó egyén, család, közösség
S lesz békesség
Belül legyen tartás, összefogás
Szűnjön meg az irigység
Számítson a munka, a tudás
Becsület és tisztesség
Szeretet, béke és barátság
S büszkén mondhatjuk - Magyarország

Fekete-fehér vitorla (részlet) Buzay Zoltán verse

Fekete-fehér vitorla
Suhan a tavon tova
Már nem is látom, oly messze ment
Valami fáj... itt bent.

Fekete-fehér vitorla
El ne merülj a tavon soha
Bátran vedd a hullámokat
Fogadd meg a jótanácsokat.

Fut, szalad a szekér Buzay Zoltán verse

Fut, szalad a szekér
Az útszélén stoppol a kisegér.
A bakon a macska ül,
ennek cinike nem örül

Lefekszik a földre tetszhalottat játszva
Mirci felveszi s feldobja hátra.
Haza viszem, bőre jó lesz az ágyra
Egérkének viszont nem ez az álma.

Hasbeszélő volt s ugatni kezdett
Ezen macskánk jót nevetett.
Ügyes vagy, megérdemled, hogy élj.
De nem velem! Tőlem mindig félj!
S elengedte cinikét.
Mi a tanulság? Semmi!
Csak szeressük egymást, ennyi.

Vallomás Rudits Lászlóné verse

Ott lakni jó, ahol
kék az ég és minden zöldell,
S a csillagok éjjel
feleselnek a földdel.

Ott lakni jó, ahol
az az esemény, hogy megjöttek a fecskék,
ahol a szomszéd barátságosan köszön
s az utcán legelnek a kecskék.

Ott lakni jó, ahol
csendesek az éjszakák,
S a fákon, bokrokon
csicseregnek a madárcák.

Ott lakni jó, ahol
virágillattal teli a kert,
ahol a nap körbejárja a házat
a árnyékol ott, ahol kell.

Ott lakni jó, ahol az otthonom van,
ahova véletlenül csöppentem,
S bár nagyvárosban születtem,
én ide hazajöttem.

Kis tavaszi dalocska Rudits Lászlóné verse

Zsonganak a méhek
a virágok felett
Hiába, itt van már
a kikelet

Duzzadó rügyekkel
teli a fák
Fészkük felett
köröznek a gólyák.

Noha csípősek
még a reggelek,
kacagva futkároznak
már a gyerekek.

Fehérbe öltöznek
a gyümölcsfák,
beborítja őket
a sok virág

Zsendül a sok-sok
zöld,
téli álmából
ébred a föld.

Süvít a böjti szél
Ha el is mennek a felhők,
tavaszt köszöntünk mindannyian,
várva a tavaszi szellőt

Így estem én szerelembe Varga Barnabás verse

Így estem én szerelembe
egy hűvös novemberi éjjelen.
A szívem jégbe zárva szenvedett,
amíg meg nem fogtad két kezemet.

Egy érintésseddel a telet nyárra cserélted.
Te vagy az, aki szívdobbanásaim megérted.
A köd is felszállott, előbujt a Hold,
a szemeid úgy ragyogtak, mint a csillagok.

Eltelt az éj, és itt maradtál velem.
Melletted csodálatosabb a napfelkelte.
Átöleltél, míg bámultam a végtelenbe,
majd felkeltél, és bezártál a szívedbe.

Minden egyes éjjelen visszajártál hozzám.
Hogy miért?...hát mindig mást mondtál.
Nem értem hogyan, de mindig velem voltál
a kicsi szíveden kívül mást nem hoztál.

Az én szívem egy lakat és a te szíved a kulcs.
Nyissuk meg a jövőt, tűnjön el a múlt!
Olvadjon el a jég, törjenek szét a láncok!
Életünk egybe forrhasson, én csak erre várok.

Hosszú idő és várakozás vett körbe.
Csak a te szemeid néztem gyönyörködve.
Mással nem volt olyan a napfelkelte,
én veled akarok felébredni minden reggel.

E szavakra megváltozott a világ,
a felhőkön áttört a napsugár.
Színes lett minden, ami szürke volt.
a sötétség a fényel szemben elbukott.

E két szív végre egymásra talált.
Megtörtént a csoda, amire mindenki várt.
Én ezt így tudtam elmesélni neked,
Szerelmem történetét megosztani veled.

Büszke Bíró Marcell verse

Kiállt temérdek próbát,
Lesöpri múlt s jelen porát?
Mégis meggyötört a lelke,
S könnyet hullajt minden este.

Sorra úzi a vadakat,
Éget hidakat, falakat,
Izzik lelkében a parázs,
Helyén port, pusztítást találsz.

Nem gyötri más, csak maga,
Csönd és elme kopár szava,
Tükörképét veszti némán,
Töretlenül, mégis mélán.

Felnéz s ekkor sassá léssen,
Elrepül nagy messzeségben,
Vissza nem néz, talán soha,
Ez büszkesége tora.

Rímfaragó nem vagyok László Zoltánné verse

Azt mondták, hogy rímfaragjak,
Megy ez nekem könnyedén!
Verset írni nem mindig kell!
Itt van rá az alkalom.
Rímfaragó nem vagyok
Verset írni nem tudok!
Azt mondták próbáljam meg,
Írjak pár sort neked én
Így írtam e kicsi verset
Egy áprilisi szép napon!
Ha tetszik, mosolyogjál!
Ne neved ki nagyon!
Legyen neked is mosolygós szép napod!
Nekem e kis verset írni, jólesett nagyon.

Otthonom Mihó Izabella verse

A szívemben rejtőzik ezernyi otthon,
Az egyikben lakik a gyermekkorom.
A másikon egy kislány az életet tanulja,
A harmadiknak egy felnőtt nő a lakója.
Ebben itt álmos reggelen erős kávét főznek,
Amott idős asszonyt öleli melege a tűznek.
Dolgos hétköznapiak, ünneplőbe bújt kacagások,
Heves viták a konyhában és nagy összebújások.
Az egyikben búcsúzkodnak, a másikon köszöntenek,
A harmadikban a pohárba tiszta vizet öntenek.
Szerelmes bókok, a sarokban pókok, és napsugár,
Ádáz, villámszóró viharok után tündöklő szivárvány.
Van, ahol a magány sétál az utolsó nap hajnalán,
És egy megfakult lélek várja a kopogtatást az ajtaján.
Máshol gyermekrajzok a hűtőszekrényen, habos fürdővíz,
Borospohár az asztalon, a palacsintában gyümölcsíz.
Az ember emlékképeket őriz, féltve, mint egy kincset,
Illatokat és ízeket, könnyet, mosolyt, megsárgult fényképet.
Ezért hát bárhol éljek is, az otthonom
Mindig, mindig a szívemben hordozom.

Esőben Mihó Izabella verse

Csend öleli körül s magába zárja,
A férfit csak dohos magánya várja.
Ősz szakállán ott csüng a fáradt élet,
Lomhán hunyja le szemét. Megpihenhet.

S lám, a fakó ég is őt siratja,
Szikkadt bőrét csak a szél simogatja.
Hazátlan homokszem bujkál ránca mélyén.
Végső táncot lejt a kicsorbult penge élén.

Szavak után kutat méhkasként zsongó fejében.
A rozsdás, örök Idő megpihen szép szemében.
Egy lágy dallam csendül fel lázasan lelkében,
Miközben apró, fekete bogarak táncát figyeli a fényben.

Hallgatja az esőt, könnye hull a fekete földre.
Fáradt lemondással gondol az áhított bölcsességre.
S mikor az esőcsepp mosolyán megcsillan a fű zöldje,
Lomhán gördül végig arcán utolsó könnye.

A hatalmas úrnak, ki nemzedékeknek parancsolt,
Aki egy darab földrögért és ócska hatalomért gyilkolt.
A hatalmas úrnak, ki most egy apró porszem,
S egyedül olvad semmivé a hűvös esőben.

Az utazó Mihó Izabella verse (részlet)

Alig hallhatóan kopogtatott be hozzám.

- Ó, te drága árva fekete madár! -
Vérvörösre festette az Ősz a fák levelét,
Amikor mély sóhajjal átlépte ajtóm küszöbét.
Emlékszem a suhanó hangra,
A lány dallamra,
Remegő ajkaim vörös ízére,
Az éjszaka minden apró fényére.

Emlékszem, szállást kért éjszakára,
Puha párnákat rozoga ágyára.
S vadvirágos mezőkről álmodott.
Önnönmagának szépséget hazudott.
S az éjszaka leple alatt, félve,
Rettegve és darabokra tépve,
Könnyes mosollyal arcán,
Mosolygott saját harcán

.....

Ha hatalmad van, gondolj erre;
Erre a vénséges vén emberre.
Mert mások sós könnyei idővel marni fognak,
A sanyarú sorsok nyomodban loholnak,
Kísértenek majd lázas éjszakákon sikoltva,
A vadvirágos mezőket sártengerré taposva;
Lázad az ártatlanul halálraítélt,
A kor áldozata, a hamuvá izzott álomkép.

Vénséges vén ember a diófa tövében,
Kinek sírja egyszerű és jeltelen,
Megbocsátok, nyugodj békében.